

října 1868, čís. 142 ř. zák. a podle § 42 zák. na ochr. rep. a přestupku podle § 23 tisk. zák., v činu obžalovaného Františka M-a spoluvinu ve smyslu § 5 tr. zák. na obou těchto trestných činech. Obžalovanému Františku M-ovi — jehož jedině se týká zmáteční stížnost veřejného obžalobce — uložil za uvedené činy trest tuhého vězení na pět dní, zostřeného jedním postem a pokutu 100 Kč (v případě nedobytnosti dalších 48 hodin tuhého vězení) podmíněčně na 2 roky. Zmateční stížnosti napadající právě výrok o povolení podmíněčného odkladu výkonu trestu obžalovanému Františku M-ovi nelze upřít oprávnění.

Při odsouzení pro přečin zanedbání povinné pozornosti podle čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a důsledně i při odsouzení pro spoluvinu na tomto přečinu je podle výslovného ustanovení § 42-III. zák. na ochr. rep. podmíněčný odklad výkonu trestu vyloučen — je-li podle § 35 zák. na ochr. rep. vyloučeno podmíněčné odsouzení pro trestný čin, spáchaný obsahem tiskopisu, ohledně něhož povinná péče byla zanedbána. Předpis § 35 zák. na ochr. rep. pak vylučuje podmíněné odsouzení u osob starších osmnácti let vždy, jde-li o zločin podle zákona na ochranu republiky vůbec. V tomto směru neponechává zákon místo volnému uvážení soudu. Když tedy přes to, že obsah letáku, k navedu obžalovaného Františka M-a rozšiřovaného, zakládá skutkovou podstatu zločinu podle zákona na ochranu republiky, a přes to, že jmenovaný obžalovaný byl v době činu starší osmnácti let, povolil mu první soud podmíněný odklad výkonu trestu, porušil ustanovení § 42-III. zák. na ochr. rep., vykročil ze své moci trestní a zavinil zmatek podle § 281 čís. 11 tr. ř. Bylo proto zmáteční stížnosti veřejného obžalobce vyhověti, zrušiti rozsudek prvního soudu ve výroku o povolení podmíněčného odkladu výkonu trestu obžalovanému Františku M-ovi uloženého a vysloviti, že se tomuto obžalovanému odklad ten nepovoluje.

Čís. 4954.

Pojem »za účelem soutěže« podle § 27 zák. čís. 111/1927.

Účel soutěže mohou sledovati i zájmové boje, jež mají sloužiti celému stavu živnostenskému (opatření směřující k obraně).

Zákon nevyžaduje výlučnost úmyslu k soutěži směřujícího; stačí, že pachatel vedle jiného úmyslu zlehčoval i za účelem soutěže.

(Rozh. ze dne 21. března 1934, Zm I 724/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. března 1933, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Nalézací soud odůvodňuje zproštění obžalovaného především úvahou, že brožura nebyla vůbec vydána za účelem soutěže. Soud vylučuje

tento zákonný znak skutkové podstaty přečinu zlehčování poukazem k tomu, že šlo jen o obranu proti dříve vydanému spisu soukromé obžalobkyně a o domáhání se pomoci pro stav obuvnický u Národního shromáždění a u příslušných úřadů. Již po skutkové stránce vytýká stížnost napadenému rozsudku právem zmatek neúplnosti podle čís. 5, pokud soud dospěl k přesvědčení, že brožura byla určena jen pro kruhy parlamentní a pro příslušné úřady, aniž konkrétně uvažoval o poměru počtu jednak členů Národního shromáždění a úřadů v úvahu přicházejících, jednak výtisků brožury, a aniž si dal otázku, pro koho byly určeny ostatní výtisky brožury.

Stížnosti je však též přisvědčiti, pokud s hlediska zmatku podle čís. 9 a) namítá, že si nalézací soud neuvědomil pravý význam zákonného pojmu »za účelem soutěže«. Pojem ten vyžaduje, by tu bylo jednání, které je navenek způsobilé, sloužiti účelům soutěže, totiž seslabiti pozici zlehčovaného podniku v soutěži, a by pachatel předsevzal toto jednání v úmyslu k tomu směřujícím (rozh. 3824, 3881, 4059 a j., Skála, str. 136; Baumbach, str. 182; Prochaska-Weiser, str. 87). S tohoto hlediska, zda totiž stíhané statě mohly a měly posici soukromé obžalobkyně v soutěži seslabiti, nalézací soud brožuru vůbec nezkoumal. Byl však k tomu tím spíše povinen, když sám nepředpokládá, že brožura sledovala veřejné nebo soukromé zájmy takového rázu, že by byl soutěžní účel pojmově vyloučen, nýbrž naopak předpokládá, že šlo o ochranu proti spisu soutěžitele a o pomoc pro obuvníky proti soutěžiteli. Nelze pochybovati, že i zájmové boje, jež mají sloužiti celému stavu živnostenskému, mohou sledovati účel soutěže (Rosenthal str. 133; Callmann str. 23). Totéž platí o opatřeních směřujících k obraně (Rosenthal str. 133); vždyť je pojmový znak, o nějž jde, vyloučen jen, když tu schází jakýkoliv vztah stíhaného výroku na soutěž (Roppert-Weis 307). V souzeném případě poukazuje naopak okolnost, že stíhaná brožura byla odpovědí na brožuru soukromé obžalobkyně, k tomu, že sledovala účel, aby byla posice soukromé obžalobkyně právě v soutěži seslabena ve prospěch obuvníků. Nevyvíňuje pachatele, že tento účel byl sledován u zákonodárného sboru a úřadů, stalo-li se tak prostředky podle § 27 zákona proti nekalé soutěži zapovězenými; neboť tím se jenom zvyšuje účinnost nebezpečí, které zlehčování může přivoditi. Ostatně dlužno zdůrazniti, že zákon nevyžaduje výlučnost úmyslu k soutěži směřujícího, takže stačí, že pachatel vedle jiného úmyslu zlehčoval i za účelem soutěže (Skála str. 136; Baumbach str. 182; Rosenthal str. 132; Roppert-Weis str. 306; Prochaska-Weiser str. 87).

Čís. 4955.

Podstatnou náležitostí pro objektivní stránku zločinu podle § 16 čís. 2 zák. ná ochr. rep. je samotný čin pachatelův a vztah vychvalovaného (oslavovaného) pachatele k onomu činu, nikoli to, zda došlo již i ku pravoplatnému odsouzení.

Po stránce subjektivní není třeba, by pachatel znal právní kvalifikaci trestného skutku, který vychvaluje (jehož pachatele oslavuje), aby sám dovedl rozlišiti, zda jde o zločin a jakého druhu, či o přečin; stačí, že se jeho vychvalování (oslavování) vztahuje právě k takovému činu, který